

Sygnatura akt: I C 456/15 upr

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 marca 2016 roku

Sąd Rejonowy w Wąbrzeźnie I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Ludmiła Dulka - Twarogowska

Protokolant: sekr. sąd. Arleta Ratajczak

po rozpoznaniu w dniu 10 marca 2016 roku w Wąbrzeźnie na rozprawie

sprawy z powództwa: (...) **Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą we W.**

przeciwko: **R. W.**

- o zapłatę,

1. oddała powództwo,
2. ustala, że koszty procesu ponosi powód.

Sędzia

Ludmiła Dulka - Twarogowska

Sygn. akt I C 456/15 upr

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 29 października 2015 roku strona powodowa (...)Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W., reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika procesowego będącego radcą prawnym, domagała się zasądzenia na jej rzecz od pozwanej R. W.kwoty 6.780,49 złotych wraz z ustawowymi odsetkami naliczanymi od tej kwoty za okres od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu wskazała, że pozwana oraz (...) Bank (...) S.A.zawarli w dniu 19 marca 2004 roku umowę bankową o numerze (...), na podstawie której pozwana otrzymała określoną w umowie kwotę pieniężną i jednocześnie zobowiązała się do jej zwrotu na warunkach precyzyjnie określonych w tejże umowie. Ze zobowiązania tego R. W.się nie wywiązała i niespłacona należność stała się wymagalna wraz z kwotą odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia. Na podstawie art. 492 § 1 pkt 1 ksh nastąpiło połączenie poprzez przejęcie całego majątku spółki (...)Bank(...)S.A. przez (...) Bank S.A.W oparciu o umowę przelewu wierzytelności z dnia 02 kwietnia 2014 roku powód nabył od (...) Banku S.A.prawo do wierzytelności wobec pozwanej z tytułu wskazanej umowy bankowej. Na kwotę dochodzoną pozwem składały się: należność główna w wysokości 2.388,06 zł oraz skapitalizowane odsetki w wysokości 4.392,43 zł, w tym odsetki naliczone przez pierwotnego wierzyciela zgodnie z postanowieniami umowy od niezapłaconej kwoty należności głównej oraz odsetki ustawowe naliczone przez powoda (k.2-4).

W załączonym do pozwu wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego wskazano, że zobowiązanie pozwanej dochodzone pozwem wynikało z umowy pożyczki łączącej R. W. z pierwotnym wierzycielem (k.8).

Na rozprawie w dniach 19 stycznia 2016 roku i 10 marca 2016 roku pozwana wniosła o oddalenie powództwa. Wskazała, że zawierała w przeszłości umowy bankowe na zakup towarów na raty, jednak nie pamiętała, czy także tą konkretną wskazaną w pozwie. Wobec nie załączenia umowy przez stronę powodową do pozwu, nie była w stanie w pełni ustosunkować się do zasadności roszczenia. Pozwana podniosła także zarzut przedawnienia (k.32,35).

Sprawa została rozpoznana w postępowaniu uproszczonym.

Sąd ustalił co następuje:

Na podstawie umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 02 kwietnia 2014 roku strona powodowa nabyła od (...) Banku S.A. z siedzibą we W. wierzytelność przysługującą cedentowi m.in. w stosunku do pozwanej z tytułu kapitału w kwocie 2.388,06 zł, odsetek w wysokości 4.006,68 oraz kosztów w kwocie 87,00 zł – wynikających z umowy pożyczki z dnia 19 marca 2004 roku numer (...).

Dowody:

Umowa sprzedaży wierzytelności – k. 9-12,

Wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji – k. 13.

Sąd zważył, co następuje:

Ustalając stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd oparł się na załączonych do akt sprawy dokumentach, których autentyczność i prawdziwość nie była kwestionowana w toku procesu przez strony, ich prawdziwość i rzetelność nie budziła również wątpliwości Sądu. Dlatego uznano je w całości za wiarygodne i uwzględniono dokonując rekonstrukcji istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności faktycznych.

Powództwo podlegało oddaleniu, jako całkowicie nieudowodnione.

W skazaniu należy, że okoliczność, iż strona powodowa nabyła wierzytelność na podstawie umowy cesji z dnia 02 kwietnia 2014 roku nie zwalnia jej od konieczności wykazania istnienia zobowiązania. Tym samym obowiązkiem strony powodowej było nie tylko wykazanie swojej legitymacji procesowej (co de facto powód uczynił przedstawiając kopię umowy cesji poświadczoną za zgodność z oryginałem przez ustanowionego w sprawie pełnomocnika będącego radcą prawnym), ale także przedmiotu zobowiązania, w tym jego wysokości i wymagalności. Powyższe wynika z ogólnej reguły dowodzenia w procesie cywilnym określonej w przepisie art. 6 kc, a nadto z istoty przelewu wierzytelności (art. 509 kc), która przewidując następstwo prawne pod tytułem ogólnym, zakłada wstąpienie przez cesjonariusza w całość sytuacji prawnej poprzednika – cedenta. Jak zauważa się słusznie w orzecznictwie sądowym, warunkiem otrzymania należności przez nabywcę długu jest udowodnienie, że takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi (vide wyrok SN z dnia 12 lipca 2007 roku, V CSK 187/06).

Tymczasem strona powodowa swoją inicjatywę dowodową (na okoliczność powstania obowiązku świadczenia pozwanej na rzecz powoda, wysokości i terminu spełnienia świadczenia) ograniczyła wyłącznie do przedłożenia umowy cesji wierzytelności, wyciągu z elektronicznego załącznika do tejże umowy, pisemnego wezwania pozwanej do dobrowolnego uregulowania zobowiązania oraz wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej.

W ocenie Sądu dokumenty te nie mogą wykazać okoliczności, na jakie zostały powołane. Dowody te bowiem stanowią dokumenty prywatne w rozumieniu przepisu art. 245 kpc, a jako takie dowodzą tylko tego, że określone osoby złożyły oświadczenia zawarte w tych dokumentach. Tym samym powód przedkładając umowę cesji wierzytelności wraz z załącznikiem wykazał jedynie, że (...) Bank S.A. z siedzibą we W. złożył oświadczenie, że R. W. jest mu winna łączną kwotę 6.481,74 zł z tytułu zawartej umowy nr (...) z dnia 19 marca 2004 roku oraz, że (...) Bank S.A. z siedzibą we W. i powód złożyli oświadczenia woli składające się na cesję wierzytelności, co do której cedent twierdzi, że mu przysługuje.

Dowody te innych okoliczności, a w szczególności, że pozwana złożyła oświadczenie woli, na podstawie którego byłaby zobowiązana do zapłaty 6.481,74 zł z tytułu zawartej umowy nr (...) z dnia 19 marca 2004 roku, nie wykazują.

Należy dodać, że dowodem istnienia roszczenia nie może być także wyciąg z ksiąg funduszu sekurytyzacyjnego. Przepis art. 194 ust. 1 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych (jedn. tekst: Dz.U. z 2014 r., poz. 157 ze zm.) stanowi wprawdzie, że księgi rachunkowe funduszu sekurytyzacyjnego, wyciągi z tych ksiąg podpisane przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych funduszu i opatrzone pieczęcią towarzystwa zarządzającego funduszem sekurytyzacyjnym oraz wszelkie wystawione w ten sposób oświadczenia zawierające zobowiązania, zwolnienie z zobowiązań, zrzeczenie się praw lub pokwitowanie odbioru należności mają moc prawną dokumentów urzędowych oraz stanowią podstawę do dokonania wpisów w księgach wieczystych i rejestrach publicznych. Po pierwsze jednak, wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 11 lipca 2011 r., P 1/10 (OTK-A 2011, nr 6, poz. 53), przepis ten, w części, w jakiej nadaje moc prawną dokumentu urzędowego księgom rachunkowym i wyciągom z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta, został uznany za niezgodny z art. 2, art. 32 ust. 1 zdanie pierwsze i art. 76 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Po drugie, zgodnie z art. 194 ust. 2 ustawy, moc prawna dokumentów urzędowych, o której mowa w ust. 1, nie obowiązuje w odniesieniu do dokumentów wymienionych w tym przepisie w postępowaniu cywilnym. Pozbawienie art. 194 ust. 1 ustawy domniemania konstytucyjności i pozbawienie wyciągów z ksiąg funduszu mocy dokumentów urzędowych w postępowaniu cywilnym skutkuje niedopuszczalnością traktowania takiego wyciągu za dowód istnienia wiarygodności nabytej przez taki fundusz o mocy dokumentu urzędowego i nakłada na fundusz ciężar wykazania istnienia tej wiarygodności przy użyciu innych adekwatnych środków dowodowych.

Ciężarowi temu strona powodowa nie podolała, nie przedstawiając ani umowy pożyczki, która miała łączyć cedenta z pozwaną, ani dokumentu wypowiedzenia tejże umowy, ani też wykazu spłat i zaległości w płatnościach poszczególnych rat należności - pomimo nałożenia w tym zakresie przez Sąd zobowiązania na rozprawie w dniu 19 stycznia 2016 r. Wezwanie to pozostało bez jakiegokolwiek reakcji ze strony pełnomocnika powoda (k.32v,33,34), co Sąd ocenił w ten sposób, że powód nie wykazał aby pozwaną z poprzednikiem prawnym powoda łączył stosunek prawny, z którego wynikałby obowiązek zapłaty przez pozwaną kwoty dochodzonej pozwem.

Wobec powyższego Sąd nie poddawał szczegółowej analizie podniesiony przez pozwaną zarzut przedawnienia roszczenia – co nota bene byłoby utrudnione z uwagi na nieprzedłożenie przez stronę powodową stosownej dokumentacji, z której wynikałby termin wymagalności roszczenia.

Z podanych względów powództwo podlegało oddaleniu jako bezzasadne, o czym orzeczono w punkcie I sentencji wyroku.

O kosztach procesu orzeczono w pkt II sentencji wyroku na podstawie art. 98 kpc, zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu – pozwana wygrała proces w całości, nie ponosząc kosztów, stąd ustalono, że koszty procesu ponosi strona powodowa.

Sędzia Sądu Rejonowego

Ludmiła Dulka – Twarogowska